

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Ivo Pospíšila a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobce: **Dobšické těstoviny s. r. o.**, se sídlem Bantice 97, zastoupen Mgr. Filipem Lederem, advokátem se sídlem Lidická 710/57, Brno, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 1057/2, Praha 6, za účasti osob zúčastněných na řízení: **a) Ing. T. A.**, **b) Mgr. M. P.**, oba zastoupení Mgr. Janou Zedníkovou, LL.M., advokátkou se sídlem K Lučinám 495/5, České Budějovice, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11.10.2016, č. j. O-467665/D16053767/2016/ÚPV, v řízení o kasačních stížnostech žalovaného a osob zúčastněných na řízení proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 11. 2019, č. j. 9 A 213/2016 - 122,

t a k t o :

- I. Kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení b) **se odkladný účinek nepřiznává.**
- II. Osobě zúčastněné na řízení b) **se ukládá** zaplatit ve lhůtě 15 dnů od doručení tohoto usnesení soudní poplatek ve výši 1.000 Kč za podání návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Včas podanou kasační stížností se osoba zúčastněná na řízení b) (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým městský soud zrušil shora označené rozhodnutí předsedy žalovaného a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Tímto rozhodnutím předseda žalovaného potvrdil rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 5. 2016, kterým podle § 32 odst. 3 ve spojení s § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, na základě návrhu stěžovatele a osoby zúčastněné na řízení a) prohlásil za neplatnou ochrannou známku žalobce č. 314837 (dále jen „napadená ochranná známka“).

[2] Součástí kasační stížnosti je také návrh na přiznání odkladného účinku. Stěžovatel uvádí, že v důsledku právního názoru vysloveného v napadeném rozsudku, který je pro žalovaného závazným, může v řízení před správním orgánem dojít k zamítnutí návrhu na prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou. Takový postup by nepochybně představoval nenahraditelnou újmu ve smyslu § 73 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Současně stěžovatel poznamenal, že případné přiznání odkladného účinku se nedotkne nepřiměřeným způsobem práv třetích osob a není ani v rozporu s veřejným zájmem.

[3] Žalobce k návrhu na přiznání odkladného účinku uvedl, že je přesvědčen, že v projednávané věci není žádný důvod k tomu, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek. Za dobu řízení o prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou již uplynula řádná doba platnosti této ochranné známky, jakož i lhůta k jejímu případnému prodloužení. Zjevně nehrozí, že by stěžovateli mohla vzniknout jakákoli újma. Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je nadto odůvodněn toliko obecnými tvrzeními, bez uvedení konkrétního způsobu, jakým by mělo k újmě na straně stěžovatele dojít.

[4] Podle § 107 s. ř. s. může Nejvyšší správní soud kasační stížnosti na návrh stěžovatele přiznat odkladný účinek, přičemž přiměřeně použije § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. upravující odkladný účinek žaloby.

[5] V této souvislosti – zejména s ohledem na samotný návrh a jeho odůvodnění – však považuje Nejvyšší správní soud za nezbytné připomenout, že novelou s. ř. s. provedenou zákonem č. 303/2011 Sb. došlo s účinností od 1. 1. 2012 ke změně úpravy podmínek pro přiznání odkladného účinku žaloby v § 73 s. ř. s. Na rozdíl od předchozí právní úpravy již pro přiznání odkladného účinku není nutné prokazovat tzv. nenahraditelnou újmu (resp. důvodnou obavu její hrozby), nýbrž nepoměr mezi následkem (slovy zákona „újmou“), který by vznikl nepřiznáním odkladného účinku, a případnou újmu, která by mohla vzniknout jiným osobám, pokud by k odložení účinků jinak závazného rozhodnutí došlo. Přiznání odkladného účinku nesmí být současně v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Při rozhodování o odkladném účinku kasační stížnosti tedy Nejvyšší správní soud zjišťuje splnění výše uvedených zákonných předpokladů (§ 73 odst. 2 s. ř. s.), tj.: (1) výrazné disproportionality újmy způsobené stěžovateli, v případě, že účinky napadeného rozhodnutí nebudou odloženy, ve vztahu k újmě způsobené jiným osobám, pokud by účinky rozhodnutí odloženy byly; a (2) absenci rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[6] Při posuzování návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je proto třeba, aby se Nejvyšší správní soud primárně zaměřil na zkoumání, zda stěžovatel uvádí skutečnosti, které by dokládaly možnost vzniku nepoměrně větší újmy stěžovatele oproti jiným osobám. Tyto skutečnosti jsou vždy individuální, závislé pouze na osobě a situaci stěžovatele. Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má proto stěžovatel, který musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí, z jakých konkrétních okolností to vyvozuje, a uvést její intenzitu. Vylíčení podstatných skutečností o nepoměrně větší újmě musí svědčit tomu, že negativní následek, jehož se stěžovatel v souvislosti s napadeným rozsudkem krajského nebo městského soudu obává, by pro něj byl zásadním zásahem. Hrozící újma musí přitom být závažná a reálná, nikoliv pouze hypotetická či bagatelní (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2013, č. j. 9 As 181/2012 – 72).

[7] Na základě toho lze tedy shrnout, že stěžovatelem učiněný odkaz ohledně nenahraditelné újmy se zcela míjí se stávající právní úpravou, jakož i s předpoklady pro přiznání odkladného účinku, jejichž splnění nebylo v daném případě prokázáno.

[8] Z koncepce soudního přezkumu správních rozhodnutí plyne, že zruší-li krajský, resp. městský soud rozhodnutí správního orgánu, je povinností správního orgánu pokračovat v řízení a řídit se přitom závazným právním názorem vyjádřeným v pravomocném soudním rozhodnutí. Tato skutečnost je logickým důsledkem toho, že správní soud je soudem přezkumným, který nemůže nahradit postup správního orgánu, a jako taková nemůže být bez dalšího důvodem pro přiznání odkladného účinku.

[9] Charakter odkladného účinku spočívá v jeho mimořádnosti a bylo na stěžovateli, aby předložil všechny argumenty, na základě kterých se domnívá, že by pro něj realizace rozsudku

městského soudu znamenala újmu, která je reálná a nepoměrně větší, než jaká by mohla vzniknout jiným osobám (v daném případě především žalobci).

[10] V projednávané věci stěžovatel pouze uvádí, že správní orgán bude po vydání zrušujícího rozsudku městského soudu pokračovat v dalším řízení s tím, že hrozí zamítnutí návrhu na prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou, což pro něj nepochybně představuje újmu; v čem konkrétně by tato újma měla reálně spočívat, neuvedl. Jeho tvrzení proto nelze považovat za dostatečné pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud není v otázce prokazování nepřiměřenosti možné újmy na straně stěžovatele v důsledku nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti povinen ani oprávněn samostatně dohledávat skutečnosti, které by tvrzení stěžovatele prokazovaly.

[11] Za dané situace tedy nelze, než stěžovatelem dovozovanou hrozící újmu vyhodnotit jako ničím nepodložené tvrzení, na základě kterého není, ve shodě s výše uvedeným, na místě přiznání odkladného účinku. Nejvyšší správní soud proto návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nevyhověl a podle § 107 s. ř. s. ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. kasační stížnosti odkladný účinek nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. června 2020

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu